

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/51/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5122203536
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Brniaková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5122203536.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Brniakovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobcu: EuroSpotrebiteľ, Združenie, so sídlom Ul. Sládkovičova 1222/73, 024 04 Kysucké Nové Mesto, IČO: 51 428 148, proti žalovanému: Krajská prokuratúra Bratislava, so sídlom Vajnorská 47, 812 56 Bratislava, v konaní o preskúmanie protiprávneho postupu žalovaného v konaní číslo: 4Kn/143/21/1100, o preskúmanie protiprávneho postupu Úradu inšpekčnej služby v konaní ČVS: UIS-257/OISZ-2021 a o preskúmanie uznesenia žalovaného číslo: 4Kn/143/21/1100-18 zo dňa 06.04.2022 a uznesenia Úradu inšpekčnej služby ČVS: UIS-257/OISZ-2021 zo dňa 17.02.2022, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 41C/20/2023-159 zo dňa 31.03.2023, takto

rozhodol:

- I. Uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 41C/20/2023-159 zo dňa 31.03.2023 vo výroku I. o zastavení konania **p o t v r d z u j e .**
- II. Uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 41C/20/2023-159 zo dňa 31.03.2023 vo výroku II. **mení tak, že vec postupuje Generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky.**
- III. Žiadna zo strán **n e m á p r á v o** na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Uznesením č. k. 41C/20/2023-159 zo dňa 31.03.2023 Okresný súd Žilina konanie zastavil (výrok I.) a postúpil vec Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava (výrok II.). Svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na postúpenie podania Krajským súdom v Bratislave na základe uznesenia Najvyššieho správneho súdu v Bratislave sp. zn. 18SKomp/8/2022 zo dňa 25.01.2023. Poukázal na úpravu podľa § 3, § 4, § 10 ods. 1 CSP, ďalej na čl. 4 písm. d) Príkazu Generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. číslo 11/2019 zo dňa 28.11.2019 a § 54 ods. 2 písm. a) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre. Uviedol, že podanie žalobcu posúdil ako žiadosť o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia dozorujúceho prokurátora (prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava), ktoré nie je možné považovať za opravný prostriedok, ale ide o iné podanie podľa Trestného poriadku. V zmysle Príkazu Generálneho prokurátora, ktorý je citovaný v napadnutom uznesení, je na vybavenie takéhoto podania, ktorým sa podávateľ, ktorým je oznamovateľ (podľa čl. 3 ods. 3 Príkazu) domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v predsúdnom konaní, príslušný nadriadený prokurátor v zmysle § 54 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre. V nadväznosti na to podľa § 10 CSP rozhodol súd prvej inštancie o zastavení konania a vec postúpil Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky.

2. Proti vyššie označenému uzneseniu súdu prvej inštancie podal žalobca včas odvolanie v celom rozsahu. Na jeho odôvodnenie poukázal na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e), f), g) a h) CSP. Uviedol, že podal žalobu a nie podnet a ani žiadosť Generálnej prokuratúre a žiada súdny

prieskum súdnou mocou a nie Generálnou prokuratúrou. Generálna prokuratúra nemôže dôveryhodne sama o sebe rozhodovať o sebe ako o škodcovi, aj ako o porušiteľovi. Poukázal na čl. 1 ods. 2 CSP, čl. 46 ods. 1, 2, čl. 142 ods. 1 Ústavy SR. Citoval zo záverov podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo 102/01, Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 102/04. Taktiež poukázal na úpravu podľa § 6 ods. 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Uviedol, že neoprávnené zastavenie konania a svojvoľné postúpenie veci je nesprávne, protiústavné a je v rozpore s čl. 12 ods. 1, 2, 4, čl. 46 ods. 1, 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy SR.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z úpravy podľa § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 386 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie vo výroku I. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil a vo výroku II. podľa § 388 CSP zmenil tak, ako vyplýva z výroku II. rozhodnutia odvolacieho súdu.

5. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vnesené. Súd prvej inštancie zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci a výrokom I. vecne správne rozhodol o zastavení konania. Pokiaľ ide o odôvodnenie výroku I. rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na závery podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/15/2018 zo dňa 18.12.2018, v zmysle ktorých konanie pred súdom prvej inštancie a pred súdom odvolacím tvorí jeden celok. V nadväznosti

na závery podľa tohto rozhodnutia, odvolací súd dopĺňa vecne správne závery súdu prvej inštancie, ktoré vyústili do skonštatovania absencie splnenia procesnej podmienky právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie veci a premietli sa do výroku I. o zastavení konania.

Podstatou odvolacej argumentácie žalobcu vo vzťahu k výroku I. uznesenia súdu prvej inštancie o zastavení konania a vo vzťahu k výroku II. o postúpení veci Generálnej prokuratúre SR je tvrdenie žalobcu o existencii právomoci súdu na prejednanie jeho žaloby a tým absencia dôvodu/dôvodov na zastavenie konania pre nedostatok právomoci súdu a na postúpenie veci.

6. Odvolací súd hodnotí túto argumentáciu žalobcu ako nedôvodnú. Vo vzťahu k procesnej podmienke právomoci súdu podľa § 9 CSP dopĺňa, že túto podmienku je potrebné považovať za *conditio sine qua non* súdneho procesu. Nedostatok právomoci spôsobuje vždy neodstrániteľnú vadu konania s nevyhnutným následkom vo forme uznesenia o zastavení civilného súdneho konania. Vydanie uznesenia o zastavení konania musí po indikovaní nedostatku právomoci nasledovať bezodkladne. Neexistuje totiž žiaden rozumný dôvod, ktorý by ospravedlňoval nevydanie uznesenia o zastavení civilného súdneho konania okamžite

po tom, ako sa v ňom vyskytla neodstrániteľná vada. Strana sporu totiž môže legitímne očakávať vedomosť o neposkytnutí súdnej ochrany, čo možno najskôr. Z praktického hľadiska sa však vec nikdy nemôže „skončiť“ vydaním uznesenia o zastavení konania. Súd totiž musí vždy indikovať orgán, ktorému vec do právomoci patrí. Pokiaľ takýto orgán indikovať nemôže, v zmysle výkladového pravidla podľa Čl. 3 CSP platí nevyvrátiteľná právna domnienka, že vec patrí do právomoci súdu Slovenskej republiky. Subjekt právneho vzťahu sa totiž nikdy nemôže ocitnúť v situácii, že štát nedokáže poskytnúť účinnú právnu ochranu prostredníctvom svojich orgánov ochrany práva. V sústave orgánov ochrany práva je súd tzv. prioritizovaným orgánom ochrany, čo znamená, že subjekty práva môžu legitímne očakávať, že ich porušené alebo ohrozené subjektívne právo vyplývajúce

zo súkromnoprávných vzťahov bude patriť do právomoci niektorého orgánu ochrany práva, predovšetkým súdu. Z toho dôvodu, pokiaľ súd nedokáže spoľahlivo ustáliť, do právomoci ktorého orgánu konkrétny právny spor patrí, z ústavnoprávneho hľadiska nemôže subjektu odoprieť spravodlivosť tým, že by jeho právny spor neprejednal a nerozhodol v primeranom čase. V opačnom prípade by išlo o tzv. odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*), (Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarčinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016 strana 108).

7. Z uvedeného teoretického východiska pre pomery prejednávanej veci vyplýva, že pri skúmaní právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie tejto veci bolo potrebné zohľadniť rozhodnutie kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 18SKomp/8/2022 zo dňa 25.01.2023. Týmto rozhodnutím kompetenčný senát, okrem zamietnutia návrhov žalobcu na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnej otázky

Súdnemu dvoru Európskej únie, ako aj na podanie návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky, rozhodol výrokom II. tak, že na prejednanie veci nie je daná právomoc správneho súdu. Zároveň v bode 17. v časti IV. odôvodnenia uznesenia kompetenčný senát uviedol, že výrok II. nie je vyslovením záveru, podľa ktorého by prejednanie veci patrilo do právomoci súdov v civilnom sporovom alebo civilnom mimosporovom konaní alebo, že by vôbec patrilo do právomoci súdov. Skúmanie tejto otázky má byť úlohou Okresného súdu Žilina, na ktorý žalobca svoju žalobu podal. Na základe rozhodnutia kompetenčného senátu je pre skúmanie právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie tejto veci potrebné vychádzať zo záveru, že daná vec nie je vecou správneho súdnictva a pokiaľ by mala byť preskúmaná všeobecným súdom, musela by byť splnená podmienka právomoci všeobecného súdu.

8. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie podmienku právomoci všeobecného súdu na prejednanie a rozhodnutie tejto veci za naplnenú nepovažuje. Vychádza však z odlišného záveru pri hodnotení obsahu žalobcom predloženej žaloby. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na právnu úpravu podľa článku 4 písm. b) Príkazu Generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 11/2019 zo dňa 28.11.2019 a na § 54 ods. 2 písm. a) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre. Skonštatoval, že vyhodnotil žalobcom predloženú žalobu ako žiadosť o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia dozorujúceho prokurátora (prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava), ktoré nie je možné považovať za opravný prostriedok alebo iné podanie podľa Trestného poriadku. Tento záver odvolací súd nevyhodnotil ako správny. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že je potrebné prihliadať na dôležité interpretačné pravidlo podľa § 124 ods. 1 CSP, zmyslom ktorého je posúdiť podanie tak, aby bol jeho výklad zodpovedajúci skutočnej vôli konajúcej osoby v čase realizácie úkonu. Pri posudzovaní procesného úkonu strany sporu podľa jeho obsahu nemôže súd určitému úkonu dávať iný význam než ten, ktorý zodpovedá obsahu úkonu, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v úkone použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu úkonu a strany sporu. Ak nastane situácia, pri ktorej je potrebné skúmať otázku, či existuje rozpor medzi prejavom strany urobeným v úkone a jeho vôľou, je potrebné akcentovať objektívne hľadisko (k tomu rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/128/2010).

9. Z obsahu žaloby predloženej žalobcom v tejto veci vyplýva tvrdenie žalobcu, podľa ktorého ním označené rozhodnutia a postupy orgánov, ktoré predchádzali ich vydaniu, porušujú zákon (konkrétne rozhodnutie žalovaného - Krajskej prokuratúry Bratislava Číslo: 4Kn/143/21/1100-18 zo dňa 06.04.2022 a postup Krajskej prokuratúry Bratislava, ktorý vydaniu tohto rozhodnutia predchádzal, ako aj rozhodnutie Úradu inšpekčnej služby a prevencie, odbor ochrany a prevencie ČVS: UIS-257/OISZ-2021 zo dňa 17.02.2022 a postup predchádzajúci vydaniu tohto rozhodnutia). Žalobca tvrdí, že tieto akty sú vecne i procesne nesprávne pre nesprávne právne posúdenie a navrhuje ich v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodovanie orgánom činným v trestnom konaní.

10. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutia indikované žalobcom podľa predchádzajúceho odseku sú právoplatné rozhodnutia vydané orgánmi činnými v trestnom konaní, v štádiu trestného konania pred začatím trestného stíhania vydaním uznesenia o trestnom stíhaní podľa § 199 a nasl. Trestného poriadku. Ich zákonnosť, ako sa žalobca domáha predloženou žalobou, je možné preskúmať výlučne podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku.

Rozhodnutie Úradu inšpekčnej služby - vyšetrovateľa tohto úradu podľa § 197 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ČVS: UIS-257/OISZ-2021 zo dňa 17.02.2022, je rozhodnutím vo veci podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa

§ 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť páchatel konaním vymedzeným v tomto uznesení a ktorým uznesením došlo k odovzdaniu tejto veci riaditeľovi Okresného riaditeľstva policajného zboru v L. na disciplinárne konanie, pretože nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku, ale skutok môže byť prejednaný v rámci disciplinárneho konania, pretože príslušníci PZ práporčík L.. a nadstrážmajster L. D., obaja služobne zaradení na obvodnom oddelení PZ v L., ako referenti s územnou a objektovou zodpovednosťou porušili ust. § 48 ods. 3 písm. a), g) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru Slovenskej informačnej služby, Zbor väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície.

Rozhodnutie Krajskej prokuratúry Bratislava Číslo: 4Kn/143/21/1100-18 zo dňa 06.04.2022 je rozhodnutím prokurátorky Krajskej prokuratúry Bratislava vo veci trestného oznámenia oznamovateľa - žalobcu, pre podozrenie z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, z ktorého sú podozriví príslušníci policajného zboru, služobne zaradení na obvodnom oddelení PZ v

L., ktorým krajská prokurátorka rozhodla podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku o zamietnutí sťažnosti žalobcu ako oznamovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby, útvaru ochrannej služby a prevencie, odboru ochrany a prevencie, oddelenie západ sp. zn. UIS-257/OISZ-2021 zo dňa 17.02.2022.

Obe označené rozhodnutia splňajú kvalifikáciu rozhodnutí, ktoré sú spôsobilé prieskumu podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého Generálny prokurátor zruší právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ak takým rozhodnutím alebo konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon. V nadväznosti na to odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vecne správne rozhodol o zastavení konania pre nedostatok právomoci súdu, v nadväznosti na čo odvolací súd výrok napadnutého uznesenia I. ako vecne správny potvrdil. Vyhodnotenie obsahu predloženej žaloby ako žiadosti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia dozorujúceho prokurátora (prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava), ktoré nie je možné považovať za opravný prostriedok alebo iné podanie podľa Trestného poriadku tak, ako uzavrel súd prvej inštancie, nie je práve vzhľadom na úpravu inštitútu podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku možné.

V tejto časti považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť principiálnu zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a súvisiacu viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nemôže nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom v odvolaní vznesených, konkrétnych námietok. V nadväznosti na to odvolací súd konštatuje, že odvolacia argumentácia žalobcu viažuca sa k označenej právnej úprave Civilného sporového poriadku (čl. 1, 2 CSP), Ústavy SR (čl. 46 ods. 1, ods. 2, čl. 142 ods. 1, čl. 12 ods. 1, 2, 4 a čl. 48 ods. 1) a § 6 ods. 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z. z., je formulovaná žalobcom v jeho odvolaní ako všeobecná, bez konkrétneho prepojenia na relevantné skutočnosti týkajúce sa prejednávanej veci, čo nevytvára pre odvolací súd priestor pre iné, než vyššie uvedené závery vo vzťahu k rozhodnutiu o odvolaní proti výroku I. o zastavení konania.

11. Pokiaľ ide o výrok II. uznesenia súdu prvej inštancie, odvolací súd rozhodol o jeho zmene tak, že vec postúpil na ďalšie konanie Generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky. Vychádzal pritom z vyhodnotenia obsahu predloženej žaloby, ako je uvedené v bode 10. odôvodnenia tohto rozhodnutia, teda z vyhodnotenia tejto žaloby ako podnetu Generálnemu prokurátorovi SR na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k žalobcom označeným rozhodnutiami, vo vzťahu ku ktorému je daná právomoc Generálneho prokurátora SR priamo na základe úpravy podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku. Úprava podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku predstavuje v zásade vo vzťahu k právoplatným rozhodnutiam prokurátora a vyšetrovateľa, akým sú i rozhodnutia označené žalobcom, vydaným v štádiu pred začatím trestného stíhania, prostriedok právnej ochrany, ktorý má povahu mimoriadneho opravného prostriedku.

12. Žalobcom uplatnené odvolacie dôvody, argumentácia, ktorú uviedol v odvolaní a ktorú odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, nenapíňa, v nadväznosti na čo odvolací súd pri súčasnom nezistení väd, ktoré sa týkajú procesných podmienok a na ktoré odvolací súd prihliada, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 2 CSP), rozhodol o potvrdení napadnutého uznesenia vo výroku I. podľa § 387 ods. 1 CSP ako o vecne správnom rozhodnutí a podľa § 388 CSP zmenil výrok II. napadnutého rozhodnutia, nakoľko neboli splnené podmienky pre jeho potvrdenie, ani pre jeho zrušenie.

13. O nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacích trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP.

Pri tomto rozhodnutí postupoval odvolací súd zohľadniac skutočnosť, že na základe odvolania žalobcu bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdené a vo výroku II. zmenené a zároveň odvolací súd nezistil vznik trov konania pred súdom prvej inštancie a v odvolacom konaní na strane žalobcu ani na strane žalovaného.

14. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).